

TOP

NR. 3 • 1966 • KRONER 2.50

POP

STOR UDVIDELSE

Flere farvebilleder ●●●●
●● mere spændende text

Et festligt gigantbillede med overraskelser bagpå. Med
DEFENDERS - MICK JAGGER - CHRIS ANDREWS - IMMI-
GRANTS og mange, mange flere. PRIS 2,50 KR.

TOP POP

Redaktion, annoncer og ekspedition:
Linnesgade 25, København K.
Telefon Minerva 1650
Udgiver: Jørgen Lademann
Redaktør: Carl W. Bærentzen
(ansvarshavende overfor presseloven)
I redaktionen: Lena Arboe-Rasmussen
Annoncechef: Max Pilow
Tryk: Fr. Martin, Christiansfeld
Løssalgpris pr. nummer: kr. 2,50
Top-pop udgives af forlaget Skrifola a/s
i samarbejde med månedsbladet
Vi Unge/Film-journalen og udkommer
den 15. i hver måned.

FRA: DONOVAN TIL: THE BEATLES

Donovans næste single-plade er netop under udsendelse i England. Det er, som vanlig med Donovan, en selvskrevet og selvkomponeret ting, men hvad der gør den lidt ud over det sædvanlige er titlen. En titel, der samtidig er en dedication. Den hedder »For John And Paul« og er en hyldest til Beatle'rne Lennon-McCartney. ★

Ny Animals LP

I slutningen af marts sender The Animals en ny LP på markedet. Det bliver en samling af samtlige deres hits. Pladen skal hedde »The Best of The Animals«. Iøvrigt er samme gruppe for tiden meget i vinden i deres hjemland, England, hvor der dårligt går en uge uden, at de fem Animals optræder i TV programmer.

Her har Danmarks Radio stadig en hel del at lære. I hvert fald fire timer om ugen er i engelsk TV forbeholdt decideret pop og pigtråd. ★

»NÆSTE GANG« går strygende på dansk i SVERIGE

Birthe Wilke er for tiden særdeles populær i Sverige og Norge – hvad hun jo har været herhjemme i mange gode top-pop-år. I Sverige er der sket det forbløffende, at hendes »Næste gang« går strygende – på DANSK. Når man ved, hvor bange svenskerne er for at lytte til danske refrainer, fordi de ikke tror, de forstår et ord, må det siges, at være lidt af en sensation på den anden side sundet.

Det er Triola, der har udsendt pladen herhjemme, og vendes den, hører man »Fortæl«, som også er en sød lille indsmigrende ting. Otto Francker står for det velklingende arrangement og musikalske indramning. Thøger Olesen har oversat de to ting fra henholdsvis »Yesterday« og »The Little Bird«. ★

BILEN er deres reklame

SEVEN-NINE-THIRTEEN er en dansk gruppe med finsk og islandsk islæt, der efter et års turneren i Norge, Sverige og Finland, nu har vendt næsen mod Danmark med håb om at redde sig lige så store successer her som i de øvrige nordiske lande.

Gruppens medlemmer er Leif Rasmussen, som er dansker og trommeslager, Göran Jussi, singleguitarist og finne, Ragnar »Mersey« Gudmundson, rytmeguitarist, islænding og pigernes ven, samt gruppens midtpunkt, sangeren og basguitaristen Leif Stoiholm. Han er dansker, men taler svensk, finsk og tysk og synger engelsk.

Det er hans bil orkesteret har kørt fra succes til succes i, og samme bil er iøvrigt et ikke helt almindeligt syn. Den er totalt over-

malet af navne skrevet med læbestift af fans samt uden sidespejle blinklys og pyntelister. Det var i begyndelsen en dyr historie for orkesteret. Hver gang nye remedier var erhvervet, blev de af souvenirs hungrene fans hevet af igen. Og med bøder for manglende rekvisitter var det ret anselige beløb orkesteret måtte afse til vognen. Men politiet forbarmede sig over dem, og den sidste tid i Finland kørte Leif Stoiholm rundt med skriftlig tilladelse fra det finske rigspoliti til at køre vognen – trods mangler.

SEVEN-NINE-THIRTEEN håber nu at kunne blive i Danmark, og det første de satser imod er en pladeindspilning – og så håber de på lige så megen entusiasme fra danske fans som fra finske.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Top Pop fra Norge

I Norge er det den talentfulde, søde og friske Wenche Myhre, der er top-pigen i poppen. Hun indspiller film og TV show og indsynger plader på løbende bånd og har p.t. en lignende position i vort nordlige broderland, som Gitte havde det i sin tid herhjemme. Hun er også ved at blive en af Gittes største rivalinder om det tyske fan-publikum.

»The Key Brothers« og Ray Adams er kendte navne også her syd for Skagerak. De har alle været lidt ude af billedet en tid, men er nu på toppen igen. Ray med »Farvel til Mexico« og Keybrødrene med en »Helgenen«-plade. Key-sangerne er gået i et lovende samarbejde med en af Norges bedste pop-grupper »The Quivers«...

Et helt nyt norsk pigtråds-top-band er »The Rhythmic Six«, der består af sangeren Tom De Lange (tidligere norsk barne-stjerne) og hans kammerater Sigfred Bårdsen, Per Christian Hansen, Finn Olsen, Børre Grønning-sæther og Karsten Hansen. De synger og spiller »A Brand New Cadillac« og »Need Your love« så det suser i fjeldene.

Ellers er det den svenske pigtrådsgruppe »The Pussy Cats« og deres norske kolleger af samme navn populære til forveksling. De svenske pojkar og de norske gutter synger alle fortræffeligt engelsk, og det er i sig selv noget der tæller. ★

Orkesteret fra Hillerød,
der i januar vandt
Copenhavns mesterskaberne
i pigtråd

STOKE SECT

hvorefter Nordisk Polyphon
ilede til og sikrede sig kontrakt
med gruppen. Pladen kommer
ud i løbet af foråret.

DANSKE folkesangere af verdensformat ★★★

NÅR DRENGENE MØDER PIGERNE

Herman's Hermits, nok så kendt engelsk gruppe, har indspillet deres første film. Det skete i USA, hvor MGM skrev kontrakt med de fem musikalske englændere. Filmen, de skal spille hovedrollerne i, hedder »When The Boys Meet The Girls«. En af pigerne, drengene skal møde, er **Connie Francis**, der er kendt for sjove svar og kvikke bemærkninger foruden en blændende sangstemme.

Masser af melodier er komponeret til lejligheden så der skulle være store muligheder for masser af hits for Herman's Hermits – også i 1966. Filmen ventes at få dansk premiere i løbet af sommeren.

Ingen stemme - ingen plade

Vinderen af det Danske Melodi Grand Prix, **Ulla Pia**, måtte stoppe lidt op inden legen var blevet rigtig god. Da hun få dage efter sejren skulle indspille **Erik Kaars** vindermelodi »Stop, mens legen er god«, på HMV, var stemmen reduceret til en hæs hvisken, og en halslæge gav ordre til et par dages hvil.

Et, trods alt, velkomment hvil for Ulla Pia. Hun havde siden sin sejr kun fået et minimum af søvn, og en bøn om et par friafte-ner faldt ikke rigtig i god jord hos orkesterleder **Eivind Breck**, hvis orkester hun sang sammen med i Prater.

Resultatet: overanstrengt stemme, ordre til at holde fri og ingen pladeindspilning i første omgang.

De øvrige Grand Prix melodier gik det således: **Dario Campeotto** indsang »Hjerte for Hjerte« på HMV og **Susie Faber** »Mon Cour« på Odeon tirsdag efter Grand Prix'et, **Anette** med »Melodien kan findes« brugte onsdagen til formålet, og det for Triola, mens lørdagen var helliget **Gustav Winckler** og hans »Salami« på Sonet.

At folkemusikken er noget helt nyt på de hjemlige musik-fronter, er jo egentlig ikke helt rigtigt. For otte-ni år siden havde vi her i Danmark et par folkesangere, der vandt så stor anerkendelse, at både de og folkesangen blev nævnt med ærbødighed, hvor de optrådte. Hvem de var? **Nina og Frederik**. De to dygtige sangere har nu igen, efter en pause på nogle år, ladet høre fra sig.

De skal fra midten af denne måned optræde fire uger på det fornemme Savoy Hotel i London, efter en tourné i forskellige klubber og restauranter i England.

I det hele taget bliver det et travlt forår for den danske – i Schweiz boende og i England optrædende – duo. De skal under deres forskellige engagementer medvirke ved adskillige TV-show, foruden at de får deres egen 45 minutters optræden i BBC.

Nævnes skal det lige, at deres sidste plade er en protest-sang i stil med »**Universal Soldier**« – uden dog på nogen måde at være lige den.

Om Nina og Frederik kommer her til landet, er der ingen forlydender om. Og kommer de, bliver det nok kun for en kort bemærkning – og ferie.

DANSK SANGERINDE med en mulig fremtid i udlandet

Ann Sylvan er en dansk sangerinde med masser af beat og gå-på mod, samt et håb om med tiden at blive en gendt sangerinde både i Tyskland og England. Begyndelsen er ret ny. For blot fire måneder siden vidste ingen ret meget om Ann, der om dagen sad på kontoret i et medicinalfirma – en stilling hun forøvrigt stadig har.

Så kom chancen. Den helt store. En optræden i KB hallen ved **Herman's Hermits** og **Hollies**-koncerten. Lidt af et bagholdsangreb på publikum. For hvem havde hørt om Ann Sylvan før?

Hun fik succes, og **Nordisk Polyphon** var på pletten. En plade med Ann måtte være sagen. Samtidig med at den blev produceret, sendte gramofon-selskabet bånd med Ann's sang til Tyskland og England. Reaktionen var rap fra begge lande. Jo, tak, hende ville de skam gerne både se og høre mere til. Resultatet blev en rejse til England, og Ann indsang på stedet en plade. A siden er »**Let Him Go**« og B siden »**I'm Afraid**«.

Fra Tyskland lød tilbuddet på 14 dages optræden i **Top Ten Club** i Hamburg og stor interesse for at udsende en plade.

Nu er Ann Sylvan ved at samle sit eget orkester. Hun er ret krævende i sit valg, men regner med, at det betaler sig i det lange løb. Og skulle nogen tro, at det kun er pigtråds-musik, det drejer sig om, må den opfattelse revideres. Blandt andet vil hun have blæsere med. Om pigtråden ikke er på retur, er den i hvert fald på vej ud i en ny periode, og kan Ann Sylvan indlede den, vil det være blot endnu en spændende epoke i den 18 årige sangerindes karriere.

Om den siger hun iøvrigt: – Jeg er lykkelig over det, der sker, men jeg tager det, som det kommer.

Og foreløbig ser det ud til, at der bliver nok at gøre for Ann – også udenfor kontortiden. Rundt om i landet har man fået øje på den unge sangerinde. I hvert fald er buddene om hende mange.

Det gælder om at udnytte hende, så længe vi har hende.

Engelsk pige med succes

1966 har alle muligheder for at blive et stort år for **Sandie Shaw**. Det vil vise sig om hun i dette år, vil blive en endnu større lysende international stjerne på den populære sanghimmel, eller om hun bare var en heldig pige fra Dagenham i England, som brast igennem lydmuren med et par succesrige iørefaldende tophits. En ting er sikker, Sandie har meget bestemte synspunkter for, hvad hun vil indsyng. – Jeg kan lide at indsyng melodier, som er gode og kommercielle, forklarer hun, – og jeg vil indsyng melodier af den type, uden at skele til hvem der har skrevet dem, og hvor de måtte komme fra. Sandie indsynger sine sange på fransk, tysk og andre europæiske sprog, ligeså ofte som på engelsk, og hun siger oven i købet: – Det er ganske let og ligetil. At være international topstar har som bekendt sine bagsider, og Sandie hader i særdeleshed to af dem. At rejse er en af dem. – Det er ikke fordi, jeg er syg eller noget i den retning, men simpelt hen fordi det er så frygteligt enerverende. Jeg ville ønske, jeg var i stand til blot at trykke på en knap og vips være lige nøjagtig der, når jeg havde brug for det – og, siger Sandie Shaw: – Vips her er en ny single med mig – »How Can You Tell« – »If Ever You Need Me«.

SALUT FOR SINATRA

Fantastisk LP med den amerikanske showmand, der fejrer 50 års fødselsdag og 25 års jubilæum.

Han er lige fyldt 50 og i dette forår markeres hans 25-års jubilæum helt på toppen af international showbiz.

Hans navn er **Frank Sinatra**, og er der nogen, der kan identificeres med Top-Pop, så er det ham.

Sinatra er et fænomen. Han er en entertainer, han er sanger, han er filmskuespiller og han er forretningsmand til fingerspidserne. Det er, som alt hvad han overhovedet rører ved, vokser op og bliver en strålende, en festlig og spændende oplevelse for ham selv – og for de millioner af mennesker han henvender sig til.

Han har snart medvirket i det første halvt hundrede film. Flere af dem, har han selv stået som producent af. Hvor mange grammofonplader han i årenes løb har indsunget lader sig ikke opregne. Listen er uendelig.

Det er også rækken af personligheder rundt om i verden, som hvert år modtager nytårskort fra Frankie-boy. Familien på Buckingham Palace i London, Jackie Kennedy, og ex-ministerpræsident Khrushchev, som traf Sinatra under en filmoptagelse i Hollywood – for blot at nævne enkelte af spidserne.

Han har selvfølgelig heller ikke kunnet undgå at blive nævnt i forbindelse med mindre tiltalende affærer. Gang på gang er den berømte – og i visse kredse berygtede – Sinatraklan, blevet smædet og hængt ud for alverdens smuds. Da hans søn, Frank jr., for få år siden blev kidnappet, kom der påny fart i bagvaskelsesrygterne, men på forunderlig måde, er det hver gang lykkedes ham at komme igennem vanskelighederne. Man fristes næsten til at sige, at han er sluppet umanerlig let gennem disse besværligheder. Det er lige ved at hans popularitet hver gang er blevet om mulig endnu mere styrket.

Frankieboy er i dag hele Amerikas wonderboy. Han er overmåde meget velhavende, men rigdommen er ikke steget ham mere til hovedet, end at han med glæde yder sit til, hvor han kan hjælpe kammerater, som er i vanskeligheder, eller som af helt andre

årsager trænger til en håndsrekning for påny at komme igang.

Endnu huskes tydelig dengang **Elvis Presley** havde været i Tyskland som soldat, hvordan han før hjemsendelsen nærrede en vis frygt for ikke længere at have teenagerne ubegrænsede tilid.

Hvad gjorde Sinatra. Han inviterede ham til sit TV-show og bød ham velkommen hjem til Staterne. Hvad har Sinatra ikke gjort for **Sammy Davis**, som for få måneder siden – som den første farvede entertainer – fik sit eget TV-show over de amerikanske stationer.

På en mageløs Reprice-LP (det er et album, der består af 2 plader) fortæller Sinatra om sig selv. Hvordan han nær var blevet smidt ud af en amatørtrup han i sin første ungdom rejste rundt med. Hvordan trompetisten **Harry James** reddede ham. Hvordan han skabte sig et navn sammen med **Tommy Dorsey** for endelig at blive solist hos Columbia, hvor han med »Night And Day«, af **Cole Porter**, for første gang fik en lyttende verden til at stoppe op – og undres. På denne dobbelt-LP fortæller han om gode år og om dårlige. Hvordan han ofrede alt, hvad han havde i sig, da han fik chancen til at medvirke i filmen »Herfra Til Evigheden«, en præstation han fik en »Oscar« for, indtil idag, hvor hans navn funkler i festlig neon på Sunset Boulevard, på Broadway, på Piccadilly, Kurfürstendamm, Champs Elysee og på Vesterbrogade.

Sinatra synger gammelt og nyt. Han akkompagneres af de mange orkestre, som han i tidens løb har sunget med og det vil naturligvis føre for vidt at nævne alle titlerne. Men enkelte skal med – foruden »Night And Day«: »I'll Be Seeing You«, »The One I Love«, »Nancy«, »From Here To Eternity«, »Come Fly With Me«, »Learning The Blues«, »I've Got You Under My Skin« og den forrygende »The Oldest Established« (Permanent Floating Crap Game) fra musical'en »Guys And Dolls«.

Venner – se det er Top-Pop. Det er mageløs underholdning. Det er tusindkunstneren Frank Sinatra – helt på toppen...

THE ANIMALS

gruppen, der stadig fornyer sig og stadig holder sig på toppen

GRAND PRIX SANGERINDE ANETTE

der har fundet melodien. Læs mere om hende side 14.

Folk begyndte efterhånden at spørge, hvorfor han aldrig selv indsang en af sine egne melodier. Egentlig havde han ikke lyst til det på grund af sine dårlige erfaringer fra sin popsangertid, men til sidst lod han sig overtale til et forsøg.

Det kom til at betyde, at Chris Andrews i dag er en hovedfigur inden for engelsk pop. Beundret af sine kolleger, tilbedt af sine fans. Hans egen indspilning »Yesterday Man« vandrede straks til tops over det meste af Europa, samtidig med at andre solister stadig gjorde lykke med hans melodier. En periode havde han lavet ni af melodierne på Frankrigs top 20. De var indspillet af ham selv, af Sandie Shaw, Adam Faith og af Frankrigs egen **Dick Rivers**. Chris Andrews næste plade »To Whom it Concerns« havde den samme elefantrampende rytme som »Yesterday Man«, og blev også mægtig populær, og bedre endnu blev det, da han debuterede som solist ved en popkoncert og fik en rosende omtale samt betegnelsen som »Tomorrow's Man«.

Man kan roligt fastslå, der er sket omvæltninger for ham, hans kone og deres to sønner i de sidste to år. Familien tæles blandt millionærernes rækker. Chris Andrews er verdensberømt, og sandsynligvis vil hans navn figurere i engelsk showbiz i adskillige år.

● JYLLANDS mærkeligste gruppe ▶▶▶

Mascots 4-ever« fra Esbjerg er af en eller anden årsag blevet lidt af en myte. Mange kender gruppen, men få har hørt dem spille, og det skyldes, at de fem unge har valgt at spille Rhythm'n Blues, der endnu ikke formået at fænge andre end en lille inderkreds af det jyske pop-publikum.

Grunden til, at de har valgt den musikform er, at den forekommer dem mere ægte end ren beat-musik. De tror og håber, at de i løbet af 1966 vil blive anerkendt som noget i tiden.

De fire i gruppen er: **Tom Buur** 15 år, singleguitar, mundharpe samt vokal, studerer radioteknik, **Günther Goody**, 16 år, rytmeguitar, kontorbud, **Charlie Christopher**, 17 år, basguitar, kontorbud, og **Chris James**, 18 år, trommer og vokal. Sidstnævnte er i øvrigt den mest bemærkelsesværdige af gruppen. Midt i en koncert kan han finde på at forlade trommerne, gå hen til mikrofonen og flænge sin T-shirt, til den hænger i laser. Han er for tiden ved at begå en digtsamling, der skal handle om ungdommen og dens problemer.

Orkesterets udstyr er også værd at ofre et par bemærkninger. Det er bestemt ikke særlig perfekt, men gruppen har altid holdt på,

at musikken måtte være hovedsagen, og de mener, at det er helt tåbeligt, som så mange små grupper har gjort, at ofre op til 60.000 kr. på udstyr – og så risikere aldrig at kunne betale det.

»Mascots 4-ever« har optrådt i Tyskland, hvor de spillede – og fik megen ros – i **Star Club** i Hamburg. Planer har de for tiden om at tournere Sjælland og Sverige, og en plade skulle også gerne på markedet.

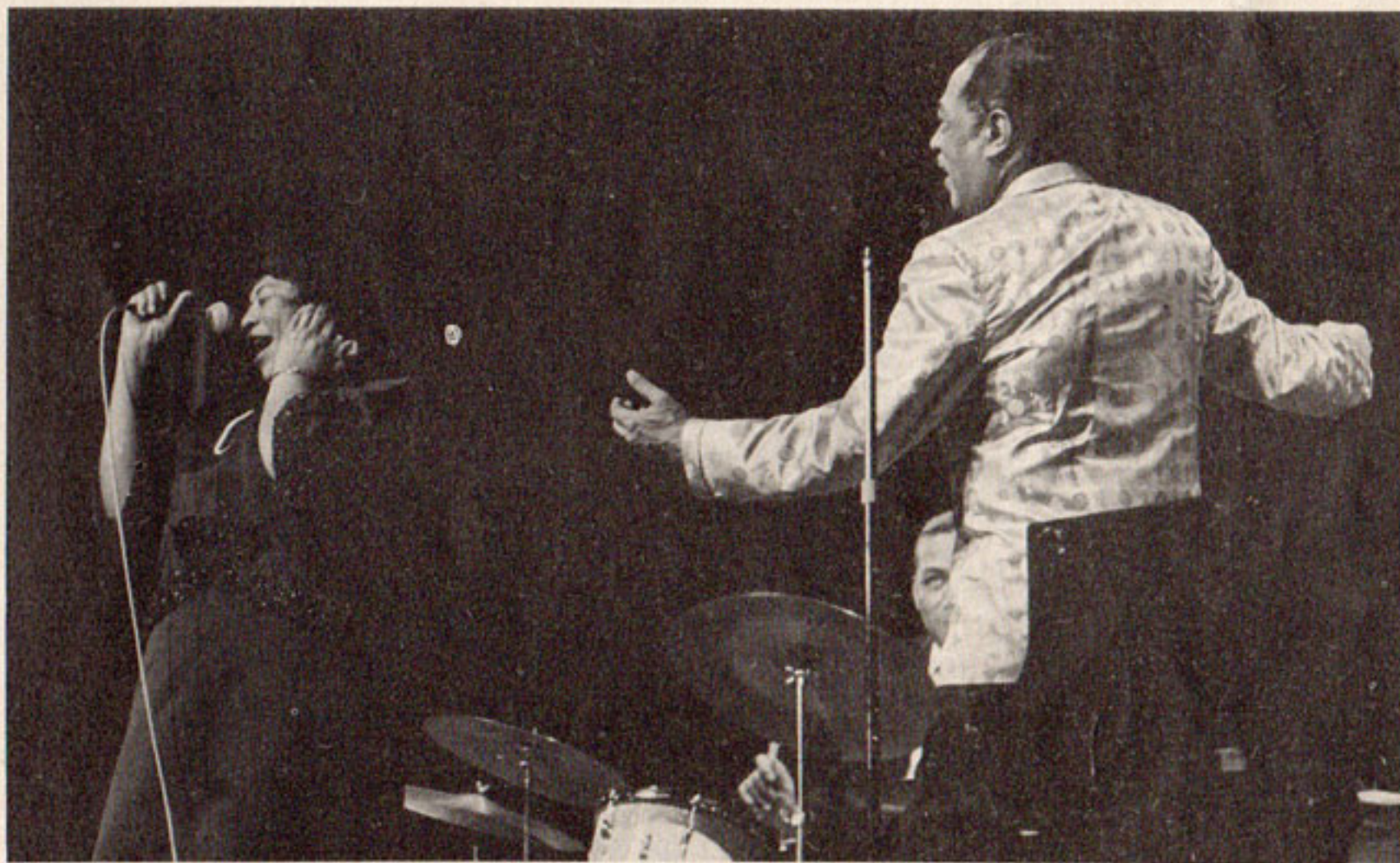
VOR MAND PÅ STEDET

★ - JØRGEN MEYER - ★
RAPPORTERER TIL TOP POP

Kommer chancen skal A-siden være en selvkomponeret ting »Sons Of Welfare State«, der handler om gruppen selv.

Til gruppens favoritter hører »The Who«, »Downliners Sect«, »Pretty Things«, **Bob Dylan**, »John Lee Hooker« samt **Marianne Faithfull** og **Francoise Hardy**.

Også en ret stor fan-klub har »Mascots 4-ever« samlet sig. Den tæller for tiden 400 medlemmer.

FOR FØRSTE OG SIDSTE GANG ★★

For SBA-folkene, **Wenkens**, **Thorbjørnsen** og **Stefansen**, var det en pragtfuld dag – den 6. februar. Der var en stor koncert i Falkoner Centret og på plakaten stod både **Ella Fitzgerald** og **Duke Ellington** and his famous orchestra. Stemningen var høj – både blandt publikum, på tribunen og bag scenen. Dette var – for en gangs skyld en koncert af de helt store, hvor to verdensnavne samtidig var i projektørernes hvide lys og hvor de gav noget af det bedste vi længe har været præsenteret for af jazz på hjemlig grund.

Men.

For der er et alvorligt men.

Det var første – og antagelig sidste gang de to verdenssolister samtidig gav koncert.

Forretning er forretning, og **Ella Fitzgerald** og **Duke Ellington** kan hver for sig fylde koncertlokalerne. Det ved SBA, og det ved **Norman Granz** – deres manager. At d'herrer arrangører så var i forårshumør og lod os få **Ella** og **Ellington** på en gang, skal de kun have tak for. Men derfra, og til at tro på alt for mange gentagelser af denne art...

Forretning er jo forretning...

TOP POP

HILSER

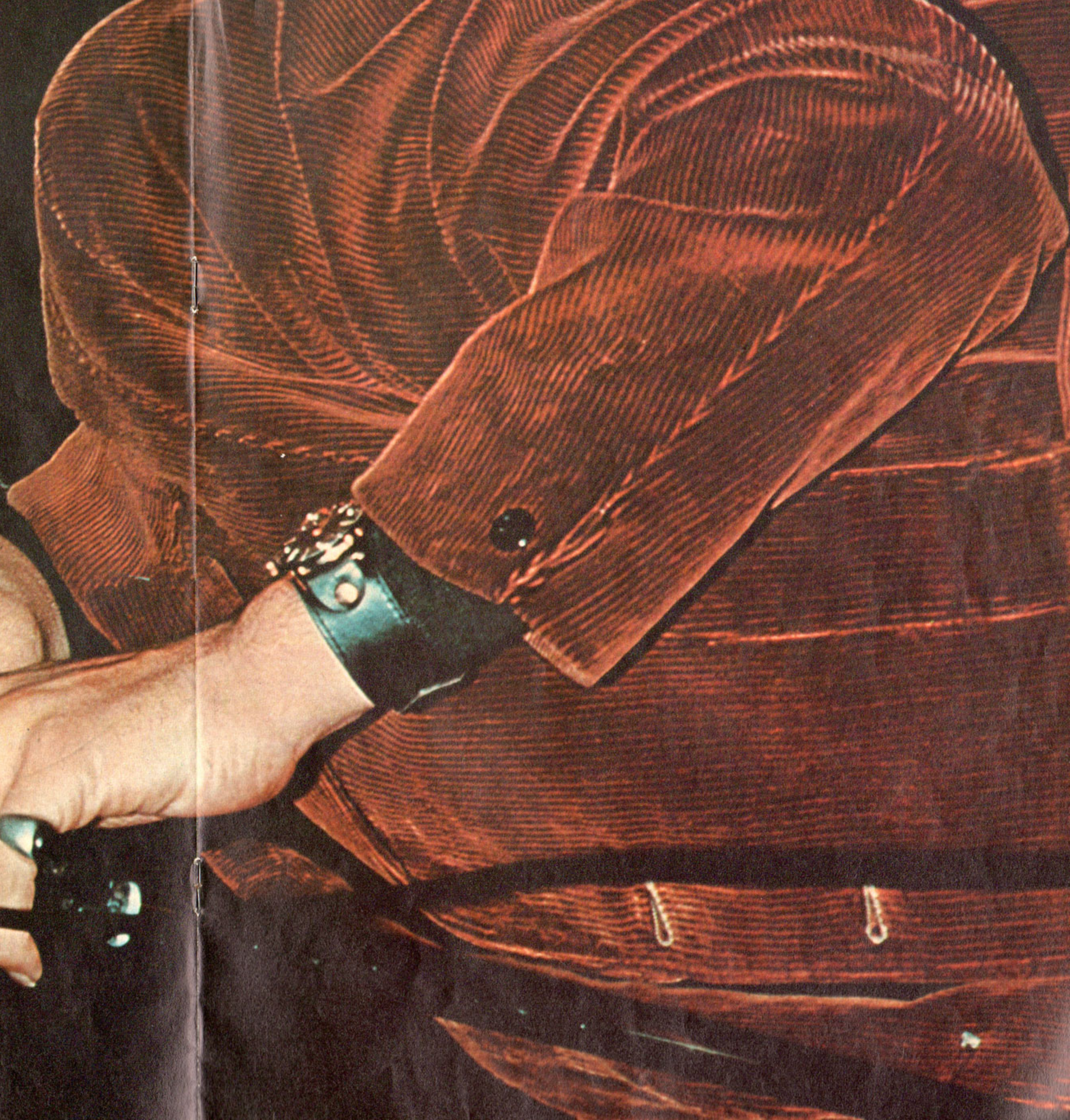
ROLLING STONES

OG

MICK JAGGER

i særdeleshed

og byder dem
velkommen
i KB-hallen
den 5. april

SMALL FACES

● ● ● ● med store muligheder

Alle engelske gruppers drøm er at få udgivet en plade og komme på hitlisterne. Men kun de færreste når dette mål og kun et fåtal af disse særlig heldige kan rose sig af en salgsmæssig succes.

Gruppen »Small Faces« præsterede det helt usædvanlige med deres debutplade.

Pladetiteln var »Whatcha Gonna Do About It«, og i løbet af et par uger nåede den en 10. plads på hitlisterne. Gruppen med det mærkelige navn var pludselig på alle popfans læber, og de 4 medlemmer, **Steve Marriott**, sang

og singleguitar, **Jimmy Winston**, orgel og rytmeguitar, **Ronnie Laine**, basguitar, og **Kenny Jones**, trommer, smagte berømmelsens sødme.

Steve Marriott kendte i forvejen lidt til pressekonferencer, fanhysteri og parties. Før han kom med i »Small Faces«, var han teater- og filmskuespiller. Han havde bl. a. spillet med **Peter Sellers** i filmen »Heavens Above«.

Påklædningsmæssigt minder »Small Faces« en del om »The Who«, men de pointerer selv stærkt, at de ikke spiller pop-art, den musikretning »Who« har gjort så kendt. Sti-

len ligger nærmere den originale amerikanske Rhythm & Blues og gruppens favoritkunstnere er da også R&B-sangere som **James Brown**, **Solomon Burke**, **Marvin Gaye** og den engelske **Long John Baldry**.

Gruppen blev dannet i begyndelsen af 1965 og bestod først af 3 medlemmer. Senere kom **Steve Marriott** med. Det skete, da Jimmy, Ronnie og Kenny tilfældigt dumpede ind i en kaffebar, hvor Steve var i færd med at fortære et billigt måltid mad. De kom i snak og enden på samtalen blev, at Steve skulle prøves som sanger i »Small Faces«.

At »Whatcha Gonna Do About It« ikke bliver det eneste hit for »Small Faces«, kan man vist tage for givet. Dertil er »de små ansigter« for talentfulde og særprægede. j. k.

Andy Gray fra London om:

POP-ulære pladevendere

David Jacobs og Jimmy Savile er rivaler om titlen som førende engelsk grammofoncausør, og de to yderst forskellige typer. David går klædt, som om han var en kendt succes-sagfører eller vekselerer; mens Jimmy ser ud, som om han optrådte i et cirkus! David er elskværdig og affabel og kultiveret, mens Jimmy er pågående, råber unødvendigt højt til tider og ikke har fået nogen egentlig uddannelse! David er gift og har tre søde døtre. Jimmy er ungkarl! David har en elegant lejlighed i et af byens bedste kvarterer og et stort hus på landet. Jimmy bliver ved med at bo på et tredieklases hotel eller i en yderst beskeden lejlighed i en faldefærdig lejekaserne - dér så man ham i hvert fald opholde sig, da der for nylig blev vist en dokumentarfilm om ham!

Alligevel er Jimmy for tiden øverst på listen som grammofoncausør, efter at have vundet i afstemningen i »New Musical Express« for 1965 og ved flere andre afstemninger. Året før var han nummer to efter David Jacobs, der i år har overtaget andenpladsen.

Har det så bevirket, at disse to ser skævt til hinanden?

- Nej, absolut ikke, siger David, der beundrer Jimmy, skønt de aldrig er blevet nære venner, eftersom de på alle måder er så forskellige.

Jimmy, der udmærker sig ved at synes godt om alle mennesker, siger om David: - Han er glimrende, fantastisk, én af de helt store - og den mand i branchen, jeg personlig synes bedst om. Jeg bøjer mig ærbødigt for ham! Efter at have udtalt dette om sin farligste konkurrent bøjede Jimmy sig forover, satte hænderne mod gulvet og slog panden imod det som tegn på sin dybe underdanighed.

Hvad der undrede TV-tilhængerne med hensyn til Jimmy Savile var at få oplyst, gennem dokumentarfilmen, at han var overbevist katolik, går regelmæssigt til messe og besøger en

klosterorden, der tager sig af ensomme gamle mennesker, og hjælper dem en gang om ugen. Jimmy besøger også mindst en gang om ugen sin moder. Hun er en meget aktiv dame, der især elsker at rejse, og Jimmy sørger for, at hun får denne lyst tilfredsstillet.

Når Jimmy skal ud, kører han rundt i sin egen Rolls Royce, og han sidder altid selv bag rattet.

- Den vogn, fortæller han smilende, - har kostet tre gange så meget, som hele huset, hvor jeg bor, er værd!

Men Jimmy kan nu engang lide at bo i fattige omgivelser. Han hævder, at det minder ham om den tid, hvor han var nødt til det!

ANETTE

Bente Carlsen, refrain-sangerinde og Anette kaldet, har hentet sig en solid succes hjem på melodien »Jeg ka' godt li' æbler«, og kan, efter alle solemærker at dømme, se et travlt år i møde.

Efter at der i et halvt års tid havde været stille omkring Anettes navn, trådte hun den 12. januar pludselig frem på skærmen og sang Beatles-melodier, så det gav genlyd både inde og udendørs. Komponisten **Vilfred Kjær**, der netop havde afsendt sit bidrag til det danske Melodi Grand Prix, lagde mærke til pigen, og da han fik at vide, at en af hans melodier var mellem de udvalgte, bad han Anette synge den. Og da hun havde hørt melodien, sagde hun ja og tak til.

Den var lige efter Anettes øre.

Siden fjernsynsudsendelsen i januar og Melodi Grand Prix'et i februar har Anette ikke haft megen tid til at tage sig af sit og **Henning Blegvads** nybyggede hus i Rødbyhavn. Man vil se og høre Anette rundt om i landet, og selv nyder hun igen at være i ilden. Særlig glad har hun måske været for at synge Vilfred Kjærs bidrag »Melodien kan findes«, som forlængst er kommet på plade.

★★★★★★★★

HAR FUNDET MELODIEN

TOP POP

Det stockholmske pop-orkester - »Hep Stars« - har skabt sensation i svensk pop med et »hat trick«. Det vil sige, at de har fået TRE af deres plader mellem de første 10 på toppen i Sverige. Det var pladerne »Cadillac«, »A Tribute To Buddy Holly« og »Farmer Jones«...

Den tidligere svenske rock'n roll-konge Little Gerhard har fået comeback - i Tyskland.

Til gengæld er Suzie fra Holland ved at blive svensker. Hun har turneret siden 1963 i det meste af Sverige og er stadig mere i Sverige end i sit hjemland. Hvor hun kommer, må hun altid give »Johnny Loves Me« som ekstra-nummer...

Mest kendte svenske pop-konger er iøvrigt Mascots (det er fire elever fra Stockholms musikakademi og indtager derfor en særplads), The Spotnicks (som mest turnerer i udlandet) og Sven-Ingvars popgruppe fra Karlstad (sidstnævnte har holdt sig på toppen i årevis og omtales oftest med ærbødighed)...

fra Sverige

Så er der »Mad Society«, der er berømt for at lave teksterne om. Når de synger og spiller om »Memphis Tennessee« bliver det til »Staffan var en stalledräng i Memphis« - hvilket på dansk ville svare til sådan noget som: »Julenissen sælger is i Memphis«. Og synger de »Sleep Little Girl« forstår alle, at det drejer sig om Tornerose, der sov i hundrede år...

»Mad Society« består af seks muntre langhårede drenge fra Sundsvall. De hedder Håkan Baw (sang, mundspilharmonika og rytmer, 18 år), Åke Lundberg (guitar og violin, 18), Åke Söderholm (trommer, 22), Staffan Skäre (bassist, sanger og 18 år), Göran Zetterberg (19 - synger og spiller guitar) samt Conny Johansson (sang, guitar, mundharmonika, 20 år).

sagde:

PÅ - forhåbentlig - GENSYN!!

The Hollies har nu for alvor fået deres navn slået fast herhjemme. Det skete i KB-hallen, hvor de sammen med Herman's Hermits optrådte i København for første gang. Deres frække, og noget sex'ede sceneoptræden, gjorde publikum ellevilde.

Men de har nu også nået en hel del på de tre år de har spillet sammen. Foruden selv at komponere en del melodier, har Graham, Allan og Tony, startet deres eget gram-mofonelskab (GRALTO). Desuden har Tony og Graham åbnet en kjo-leforretning i Manchester.

Men lad os se lidt nærmere på de enkelte i gruppen.

Tony Hicks, som spiller guitar, er 22 år. Han elsker skakspil og tilberedte kyllinger og hader snobber. Han hører endvidere til den type mennesker, der kan sove hvor som helst, og når som helst. Sidst jeg så ham, ventede jeg i to timer udenfor hans badeværelse - Tony var såmænd faldet i søvn i badekarret.

Eric Haydock spiller basguitar, han er også 22 år. Eric er vild med Ray Charles og iskold mælk, og går altid tilfældigt klædt. Han virker desuden altid som om han havde en hængelås for munden; han er bestemt ikke særlig veltalende.

Allan Clarke er gruppens sanger, og er 23 år. Mine største ambitioner er at blive millionær, siger Allan, min bankmanager er derfor min bedste ven. Allans største hobby er forresten kønne piger. Han havde hørt hjemmefra, at Danmark vrimlede med dem.

Bobby Elliott er gruppens trommeslager, og også han er 23 år gam-

mel. Hans ønske er at blive den største trommeslager i hele verden, og så trække sig tilbage når han er 25. Han bliver endvidere ellevild når han ser en whiskyflaske - når der altså er noget i den.

Graham Nash 23 år, spiller guitar og synger - ind imellem. Han går altid lapset klædt, og går helst uden sko. Han er vild med skydning,

æblemost og steg. Han går forresten altid rundt med spøgelseshistorier i lommen, og kan slet ikke sove, uden først at have læst en af disse.

Det bliver forhåbentlig et snarligt gensyn med de fem, som ikke mindst selv var meget glade for at være her, og håbede på at komme igen en anden gang.

...ægte folkesang

Burl Ives, amerikansk folkesanger af format, har besluttet at slå sig ned i Irland. Det er det eneste sted i verden, hvor der stadigvæk findes små bondegårde, påstår han, og så er det forøvrigt også et af de bedste steder at hente inspiration til folkesang. Her dyrkes den nemlig stadig - den ægte, der synges på pubs og i taverns.

Burl Ives optræder tit og gerne, og kan han gøre noget til, at folkemusikken kommer lidt ud af det protest-dødvande, den befinder sig for tiden, er han glad.

Et par gange har den amerikansk-fødte folkesanger ligget på hit-listerne. Blandt andet med »Call Me Mr. In Between« og »It's My Funny Way of Laughing«.

THE SEEKERS

- den forrygende dygtige folkesangergruppe, der med „The Carnival Is Over“ endnu engang har toppet hitlisterne.

● PÅ ● OPFORDRING (THE STONES)

Fra
mange
TOP POP
læsere...

**Vi indbyder
hermed
læserne til
at komme
med gode
forslag til**

● PÅ ●
OPFORDRING

Redaktionen har i tidens løb modtaget mange henvendelser fra læserne af Vi Unge og TOP-POP, som gerne vil have et genoptryk af vore farvebilleder. Nu er chancen der. Skriv til TOP-POP's redaktion, Linnesgade 25, København K, og fortæl os, hvem I gerne vil møde igen på denne plads i bladet. Husk, det gælder genoptryk – altså ikke nye billeder. Skriv helst på et åbent postkort og opgiv det nummer af Vi Unge eller TOP-POP, det pågældende billede har været bragt i. Gør det så hurtigt som muligt. Blandt de indsendte forslagsstillere trækker vi lod om en LP-plade med månedens favoritkunstner/gruppe...

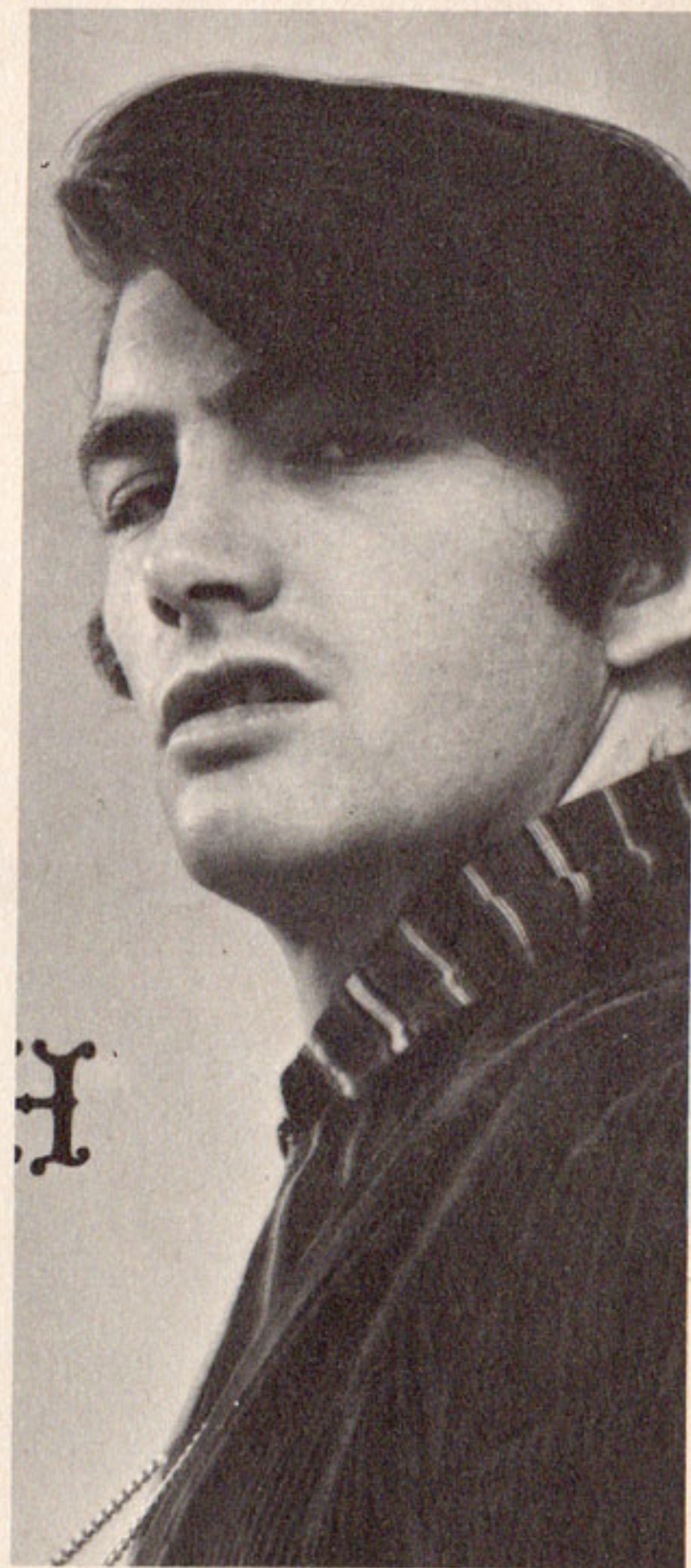
Lord Sutch's optræden er i bogstaveligste forstand hårrejsende.

Med P. J. Proby som model har den råbende Lord Sutch skiftet til P. J. Proby-stil.

OGSÅ EN MÅDE

● at blive
● kendt på

Screaming Lord (David) Sutch siger det overhovedet nogen noget? Hvis vi nu fortæller, at det var ham, der lod sig opstille til det engelske parlamentsvalg med et program, der bl. a. fordrede flere popstationer og flere lygtepæle, så hundene i England nemmere kunne forrette deres ærinder, begynder det så at dæmre? Eller hvis vi fortæller om dengang, han tænkte på at oprette

Det begyndte altså en regnfuld aften for en 6-7 år siden i New Yorks negerkvarter, Harlem. 4 college-piger havde taget fri fra lektielæsningen for at opleve koncertstemningen i The Metropole Theatre, når en af Harlems egne, **Ella Fitzgerald**, stod på plakaten. Det blev en oplevelse, de 4 piger sent skulle glemme. Når blot en kvinde var i stand til at holde en sal i ånde i flere timer hvad så, hvis der var hele 4 piger? Pigerne begyndte i smug at øve sangnumre sammen, når de fra tid til anden holdt pause i lektielæsningen. **Shirley Owens**, som var den af pigerne, der havde den bedste stemme, tog sig af forsangen, mens de 3 andre – **Doris, Beverley og Addie** – efter bedste evne prøvede at lave blues-agtige harmonier, der passede til Shirleys forsang.

Fire piger med musik i

Ved skoleårets slutning blev der på skolen afholdt et talentshow, hvor eleverne kunne få lejlighed til at bevise deres kunnen eller mangel på samme. De 4 piger besluttede at stille op under navnet »**Shirelles**».

En af pigernes klassekammerater, **Jane Greenberg**, blev så imponeret, at hun fortalte sin mor om pigegruppen. **Mrs. Greenberg**, der varot et job som talentspejder for Scepter Records, gav straks »**Shirelles**» noderne til en af sine egne kompositioner, »**I Met Him On A Sunday**«, som hun så bad pigerne om at lære. Blot et par uger senere stod gruppen i pladestudiet for at indspille nummeret. Det var i maj 1958. Pladen blev en succes for »**Shirelles**«, selv om den ikke blev noget decideret hit.

Der kom nu en død periode på 2 år, hvor pigerne fuldførte deres skolegang. Gruppens anden plade blev titlen »**Tonight's The Night**«, der nåede op på den eftertragtede top-tyve-liste i USA. Så kom gruppens tredje plade, der betød det helt store gennembrud. Det var »**Will You Still Love Me To-Morrow**«, der i løbet af få uger nåede en 1. plads i USA og en 3. plads i England. Denne plade blev også

»**Shirelles**« første millionsælger. Ikke lang tid efter kom en ny millionsælger fra gruppen, »**Soldier Boy**«. Gruppens pludselige succes betød tournee i både USA og England. Til England kom de i 1961 sammen med **Duane Eddy** og **Little Richard**, og begge disse kendte kunstneres sceneshow kom til at stå i skyggen af det, »**Shirelles**« præsterede.

Senere har »**Shirelles**« fået hård konkurrence af »**Supremes**«, »**Martha and The Vandallas**«, »**Sherrys**« og »**The Toys**«, men gruppen klarer sig alligevel. Selv i kapløbet om førstepladsen blandt deres amerikanske Tamla-Motown-kolleger.

j. k.

en piratsender, der ind mellem popindslagene skulle bringe oplæsning af »**Fanny Hill**« og andre pornografiske bøger?

Fænomenet David Sutch dukkede op i sommeren 1961, hvor alle Englands popklubber var overvømmet af grupper og solister, der efter bedste evne prøvede at plagiere **Cliff Richard** og **The Shadows**. På det tidspunkt var David Sutch lige fyldt 16 år. Han var nok klar over, at skulle han være noget inden for showbusiness, måtte han have sin personlige stil. Han fandt på noget meget originalt. Han erstattede de næsten obligatoriske dansetrin med rædselsvækkende effekter. Når andre solister smurte godt med sminke i ansigtet før en sceneoptræden for at virke som rigtige solbrændte stjerner, brugte Lord Sutch – som han nu kaldte sig – godt med mel, så han kunne se ekstra rædselsvækkende ud. Pigerne besvimele ganske vist til hans koncerter, men for det meste var det af skræk.

Opsigt vakte han. Og det var ganske efter den gode Davids hensigt.

Mens han før ikke kunne få en anerkendt impresario, tog det ham nu ikke længe at komme i stalden hos **Terry Dene**, der havde været impresario for **Tommy Steele** og **Marty Wilde**. Alt syntes nu at være i orden. Der blev lavet en del gramfonindspilninger, bl. a. »**Jack the Ripper**«. Nummeret blev temmelig opreklameret, men pladen blev ikke noget hit. Screaming Lord Sutch skulle først og fremmest opleves på scenen. Han akkompagneres af sin egen gruppe »**The Savages**«, der består af 3 saxofoner, 2 guitarer og trommer.

Lord Sutch selv har nu forandret sin stil fra det hårrejsende – se billedet – til den oversexede **P. J. Proby**-optræden og hans »nye ansigt« bærer tydeligt præg af P. J. Proby-inspirationen.

Gruppen fotograferet i København under deres første besøg i landet.

Engelsk gruppe med gennembrud i Danmark...

The Lizards er en engelsk gruppe fra Sheffield, der sidste efterår fandt ud af, at skulle det rigtigt blive til noget med den planlagte succes, måtte turen gå til Skandinavien. De blev for en tid løst fra deres kontrakter hjemme og i Tyskland, og ingen af dem har siden haft tid eller lejlighed til at fortryde det. På deres tourné rundt i Danmark fik de stor succes, og Skandinavisk Grammofon så i gruppen »noget«, der uden tvivl ville kunne sælges på plade.

Deres første single på Odeon udkom kort efter nytår, og med »Prinsess in Rags« og »Hey Baby«, skulle deres fremtid som top-orkester være sikret.

Og nu synger faderen minsandten også...

Det er en kendt sag, at kendte menneskers brødre, onkler, tanter, skolekammerater og naboer meget ofte kan nå at slå mønt på, at de på den ene eller anden måde har eller har haft tilknytning til nævnte berømt-heder. Men at forældre dyrker »sporten«, må vist alligevel være en undtagelse. Den, der bekræfter reglen, er John Lennon's far Freddie Lennon, der netop har indsunget en plade »It's My Life«. Pladen blev til, efter at Freddie Lennon, der var opva-

Jet kort

Gitte Hænning filmer hele foråret i Prag og har af samme grund måttet sige nej til at optræde i Berns Saloner i Stockholm – samt til at medvirke i det danske Melodi Grand Prix.

Det dansk-engelske orkester Ex-Checkers blev kort efter nytår opløst, da gruppens to engelske medlemmer ikke kunne få deres arbejdstil-

ladelse forlænget. De øvrige medlemmer har forlængst fået engagementer i andre danske orkestre.

Vivi Bak, dansk skuespillerinde med østrigsk filmkarriere, er netop blevet gift med den tyske skuespiller Dietmar Schönherr, og filminstruktøren Bent Christensen har luftet ideen om en film med det dansk-tyske filmægtepar i hovedrollerne.

Efter besøget her i landet den 5. april, starter Rolling Stones omkring den 10. optagelserne af en film, hvor de selv spiller hovedrollerne. Handlingen skal foregå dels i England og dels i lande bag Jerntæppet.

Conny Froboess, den fra Conny og Peterfilmene så kendte – har besluttet at stryge kæle-navnet, som Conny er, til fordel for døbenavnet Cornelia. Iøvrigt har samme Cornelia udtalt, at får hun nogensinde en søn eller datter, skal de bestemt aldrig være barnejstjerner.

sker på et stort hotel i London, traf impresarioen Tony Cartwright. Han mente, at der var stof – og måske navnlig navn – i fader Lennon. Og det viste sig, at han havde ret.

Lært at synge har Freddie Lennon sandelig også, idet han for mange år siden var en sjettedel af gospelsangerne Kentucky Minstrels. Men 25 år til søs har nu gjort sit til, at stemmen er blevet lidt rusten og at pladen ikke er nogen umiddelbar nydelse.

John Lennon har ikke ønsket at udtale sig om faderens debut. Han kender nemlig ikke så forfærdelig meget til ham. Da John mor døde i en tidlig alder stak faderen til søs, og en tante tog sig af opdragelsen. Faderen hørte John ikke meget til, og først da Lennon, junior, blev en kendt person, begyndte senior at røre på sig. Planer har han også om at skrive sine erindringer under titlen – »Jeg er – trods alt – Johns far«...

Også FRÆKT FJERN SYN i England

En meget usædvanlig TV-udsendelse i England blev for en god måneds tid siden årsag til en masse skrivelser i landets aviser »om nutidens ungdom«, og om »hvordan de dog te'r sig«. Selve udsendelsen hed »En dreng ved navn Donovan« og var bygget over den nu verdenskendte folkesangers ikke helt almindelige liv. Scenen, der var årsag til skrivelserne, var en fest, der af fjernsynets kameramænd var filmet i et hus i Bushey udenfor London, og hvor deltagerne, en masse unge kunstnere, overhovedet ikke tog nogen notits af kameraerne. De drak og dansede og snakkede, som havde det været en hvilken som helst privat fest de deltog i. På et tidspunkt blev selskabet dog så støjende, at to betjente ringede på, for at se hvad der gik for sig. Også de kom med i indslaget. De gik dog uden at foretage sig videre.

Da filmen blev prøvekørt var fjernsynet lidt i tvivl om, hvorvidt man skulle skære festscenen fra, men man besluttede at lade den gå igennem blandt andet med den begrundelse, at den måske kunne få nogle forældre til at afholde deres børn fra at »gå på landevejen«. Som Donovan i sin tid gjorde det.

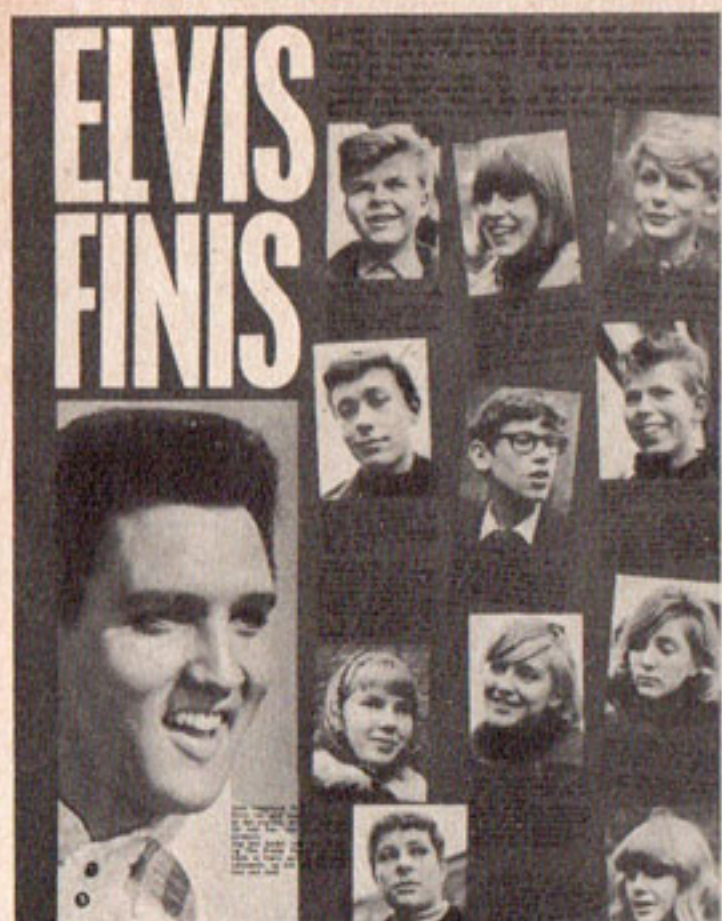
En repræsentant for TV-selskabet har udtalt, at scenen viste – et næsten-orgie.

Donovan selv er helt upåvirket af skrivelserne. Han sagde: – Der var en masse unge kunstnere af begge køn, både malere og billedhuggere, og jeg er sikker på, at de alle bliver berømte en dag. Der var måske nok en del drikkeri. Jeg fik også en hel del men havde samtidig kontrol over mig selv hele tiden...

THE IMMIGRANTS

har på forrygende kort tid opnået en
vældig - og meget fortjent - succes her
i landet. Læs mere om den dygtige grup-
pe på side 22.

ELVIS NIX FINIS

Top-Pops rundspørge blandt københavnske unge om hvorvidt **Elvis Presley** – efter deres mening – var færdig, har udløst en voldsom og meget velkommen reaktion fra læserne.

Utallige er de breve redaktionen har modtaget. Enkelte gik ind for de 11 udspurgtes meninger om Elvis. Flertallet gik imod. Med piber og trommer. I voldsom protest, og i hårde vendinger. Flere brevskrivere afleverede adskillige håndskrevne sider om hvorfor Elvis aldeles ikke er færdig. En enkelt demonstrerede så voldsomt, at vedkommende returnerede sit nummer af Top-Pop efter at have klippet det ud af bladet som hun var allermost glad for: Billedet af Elvis.

Til alle Elvis-beundrerne er der godt nyt (som modstanderne så må prøve at affinde sig med). Det amerikanske blad *Cash Box*, havde i sit januar-nummer et forsidebillede af Elvis. Teksten lød således:

1965 var et nyt strålende år for Elvis Presley... Og bladet fortsatte: *Cash Box's* årlige afstemning viste, at han var årets mandlige topsanger indenfor salget af singler. Følgende seks single-plader blev årets bedste:

»Do The Clam«, »Easy Question«, »I'm Yours«, »Puppet On A String«, »Crying In The Chapel« og »Blue Christmas«. På LP scorede Elvis points med »Girl Happy«, »Elvis For Everyone«, »Harum Scarum« og »Christmas LP«.

Fra bryllupsreceptionen: George, Patti – og Paul.

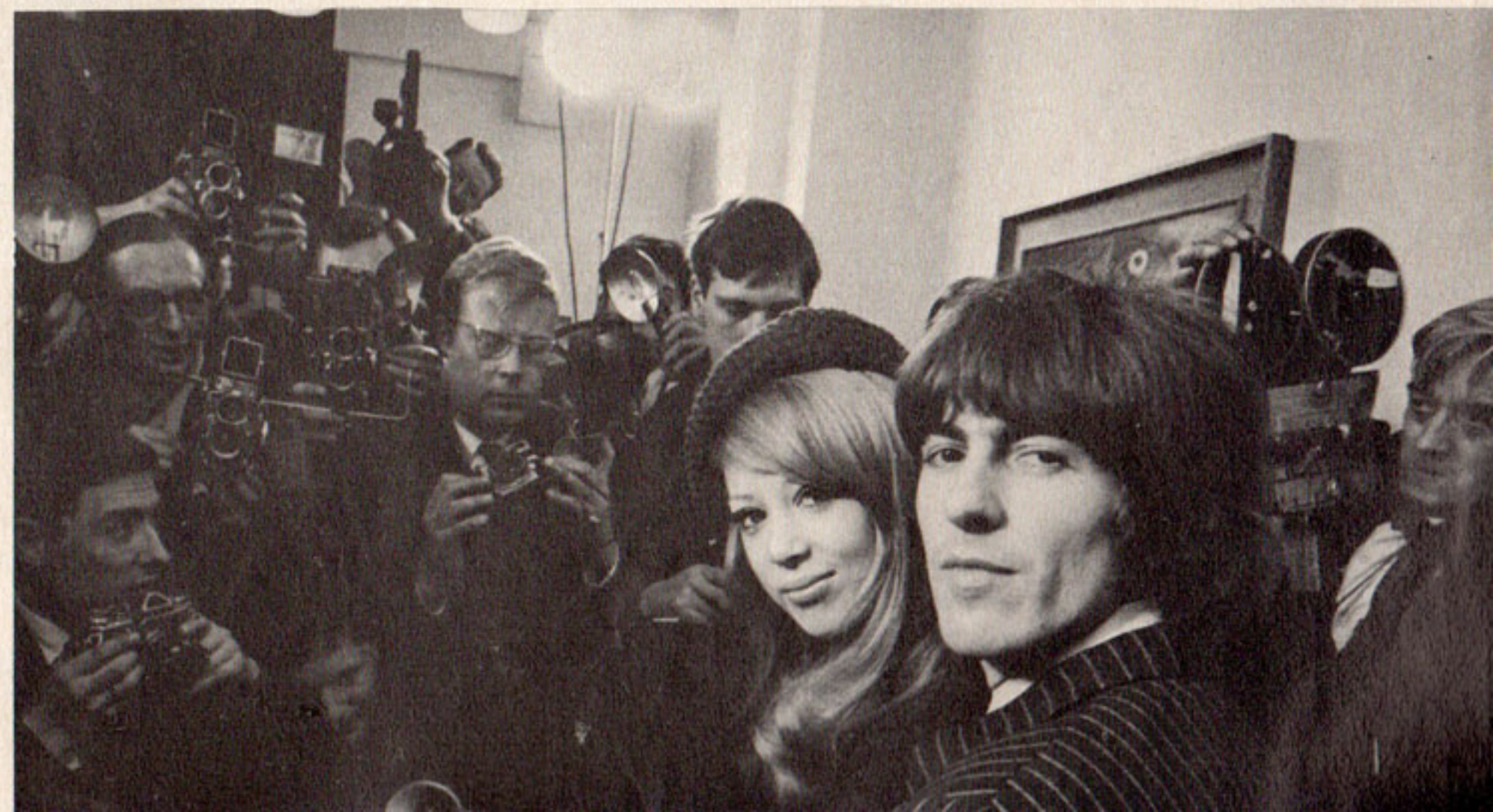
Som det gik med de ti små niggerbørn, går det med The Beatles. I hvert fald hvad de ugifte af slagen angår. **John Lennon** var den første, så blev **Ringo** ærværdig ægtemand og nu på det sidste er **George Harrison**, 22 år, trådt ind i de ægteviedes rækker. Det skete, da han på et rådhus i udkanten af London den 22. januar blev gift med mannequinen og fotomodellen **Patti Boyd**, 21. De to traf hinanden under indspilningen af »A Hard Days Night«. At George var meget betaget af Patti, har ikke været at skjule for nogen, men at det skulle komme så vidt som et ægteskab – og netop nu – blev først afsløret så sent, at selv indercirklen omkring The Beatles blev meget overrasket.

Få dage før brylluppet rejste Cynthia og John Lennon sammen med Maureen og Ringo Starr til Trinidad for at slappe af inden optagelserne af deres tredje film startede. Paul McCartney var derfor den eneste af beatle-kollegerne, som kunne møde op for at lykønske Patti og George. Det forlyder, at der faldt mange spydige bemærkninger til Paul, som altså nu er ene ungkarl i gruppen.

Så er det bare spørgsmålet, hvorlænge han holder skansen. Hans girl-friend, **Jane Asher**, som for tiden indspiller en ny film med Michael »Lynaktion Ipress«-Caine, har flere gange slået på, at hun meget håbede på at blive mrs. McCartney i løbet af 1966...

OG SÅ ER DER BARE EN

Pressefotograferne trængtes omkring de nygifte. En hel verden hungrede efter bryllupsbilleder...

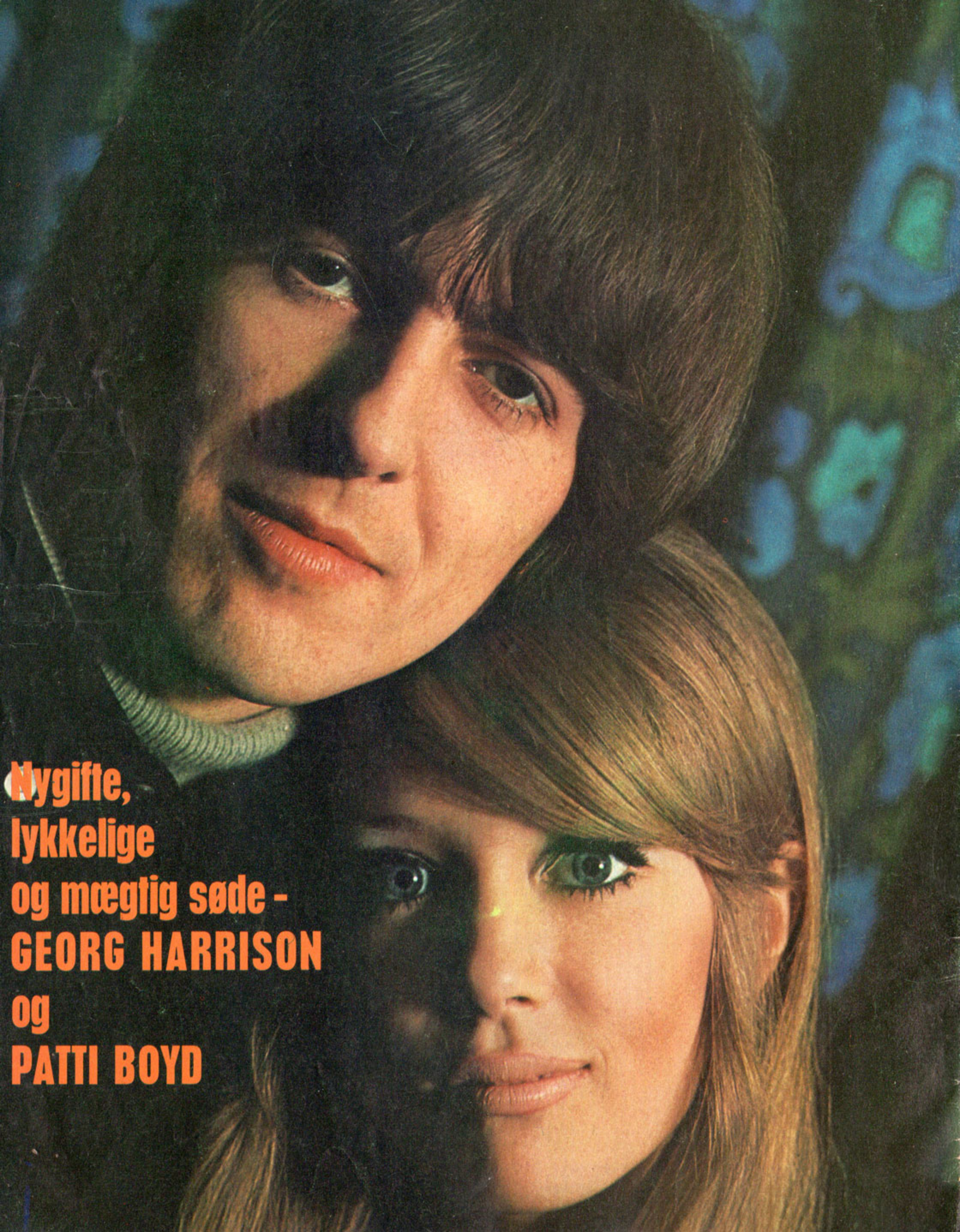

ANN

dansk sangerinde, som
både Tyskland og Eng-
land har bud efter. Læs
mere om hende på
side 6.

SYLVAN

**Nygifte,
lykkelige
og mægtig søde -
GEORG HARRISON
og
PATTI BOYD**